

MÉNĚ
ZNÁMÉ
NESTVŮRY
21. STOLETÍ
KIM FU

HOST

Sbírka spekulativních povídek ideální pro publikum
naladěné na Černé zrcadlo a Dům na kopci. — The Hollywood Reporter

Lesser Known Monsters of the 21st Century

Copyright © 2022 by Kim Fu

By arrangement with Westwood Creative Artists Ltd.

Cover pictures by ms Julia Nova / Shutterstock.com, mikroman6 /

Getty Images and from open sources

Cover design by Jaya Micelli

Translation © Pavel Bakič, 2023

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1732-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-1733-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1734-3 (MobiPocket)

PRO ANDREU

PRESIMULAČNÍ KONZULTACE XF007867

— Vítejte. Jsem váš dnešní operátor.

— Dobrý den.

— Vidím, že jste tu poprvé. Řeknete mi na úvod, kde byste se chtěla nacházet, až simulace začne?

— V botanické zahradě. S matkou.

— Můžete ji popsat? Myslím tak, jak bude vypadat v simulaci. Nemusí nutně mít svoji opravdovou podobu.

— Asi... asi ji tam chci takovou, jaká byla těsně předtím, než onemocněla. Takže kolem šedesátky. Načerno obarvené vlasy, šedé odrosty. Byla malá. Měřila něco přes metr padesát.

— Je vaše matka ještě naživu?

— Ve skutečnosti?

— Ano.

— Ne.

— Je mi líto, ale zesnulé, které jste osobně znala, simulace zahrnovat nemůže. Máte to v příručce.

— Cože? Proč?

— Máte to v příručce.

— To mi to nemůžete prostě říct?

— Je to příliš návykové.

— Moment — můžu do ní zahrnout mrtvé, co jsem neznala? Třeba celebrity?

— Pokud v poslední vůli výslovně neuvedli, že si přejí být ze simulací vyloučení. Nikdo, kdo je po smrti déle než deset let, obecně vzato nepředstavuje problém. Kupříkladu historické osobnosti. Večeře s Mozartem.

— Takže se tím bráníte žalobám?

— Spíš je to ze slušnosti. Rádi každému vyhovíme.

— To zní, že se tím bráníte žalobám.

— Ty požadavky nejsou právně vymahatelné. Z praktického hlediska to vyjde nastejno, jako byste si sedla a snila o mrtvé celebritě — jen vám to snění trochu vylepšíme. Nic nevysíláme ani nepožizujeme záznam, takže zákony na ochranu osobnosti a vzezření se na nás nevztahují. Lidské myšlení omezit nemůžete.

— Co kdybych vám neřekla, že to má být máma? Co kdybych řekla: „Jsem v botanické zahradě se... ženou. Je jí asi šedesát, je malá, má načerno obarvené vlasy s šedými odrosty, trochu se mi podobá...“

— Pak by to v simulaci nebyla vaše matka. Byla by to jen malá paní, která by se vám trochu podobala, ale v něčem úplně jiném. Simulátor čerpá z vašeho mozku a vašich projekcí v něm, a aby vaše matka vypadala jako vaše matka, musel bych ji tak popsat.

— A na tom závislost nevzniká? Na lidech, kteří tak trochu, plus minus, odpovídají tomu samému popisu?

— Ne.

— Co kdybych vám neřekla, že je po smrti? Co kdybych zalhala a tvrdila, že je naživu?

— Je důležité, abyste ke svému operátorovi byla upřímná. Máte to v příručce.

— Ale kdybych to nedodržela? Co by se stalo?

— Nefungovalo by to.

— Co tím chcete říct?

— V nejlepším případě by se simulace zkrátka nerozběhla.

V nejhorsím byste se mohla setkat s určitými... bugy.

— Jako třeba?

— Byla jste někdy na vystoupení hypnotizéra?

— Cože? Ano, na vysoké.

— A víte, jak začínají s velkou skupinou dobrovolníků a postupně je třídí? Až jim zbude pár lidí, co se nechají přesvědčit, že jsou kuřata, že jedí zmrzlinový kornout nebo že po nich lezou mravenci?

— Jasně.

— My musíme postupovat opačně. Dávat si na tyhle lidi pozor. Zjistili jsme, že pokud nepočítáme psychotiky, najdeme mezi lidmi náchylnými k hypnóze deset až patnáct procent takových, kteří zároveň ostře nerozlišují mezi fantazií a realitou. Osobně si říkám, že pak třeba víc prožívají knížky, divadlo, filmy, počítačové hry — že se do nich třeba umí víc ponořit.

— Co to má co dělat s...

— Ale simulace, abyste rozuměla, vyžaduje jasné ponětí o tom, co je doopravdy a co ne. Potřebujeme, aby se naši klienti uměli zase odpoutat, aby pro ně konec simulace byl, jako když zavřou knihu, vypnou konzoli, odejdou z divadla. Je důležité být k operátorovi upřímný, simulace totiž... fyzicky interaguje s vaším mozkiem. I my operátoři si musíme být naprosto jistí, co je a co není doopravdy. Všechno to máte v příručce.

— Takže kdybych zalhala a řekla, že je máma naživu, a vy byste to spustil a já s ní prožila den v botanické zahradě, co by se stalo?

— Po skončení...

— Ano?

— Byste si nemusela uvědomovat, že je mrtvá.

— Uf. Uf.

— Odešla byste, žila jako předtím a očekávala, že se s ní setkáte, jenomže ona nikde. A v ideálním případě by se vám vzpomínka na její smrt a všechno, co s ní souviselo, zase sama vrátila, jakmile byste si promluvila s přáteli nebo příbuznými, případně byste si ty vzpomínky zase poskládala dohromady tak, že by působily dost opravdově. Nebo taky nepůsobily. Třeba by zůstalo prázdné místo, nejistota, která by se vás držela po zbytek života a rozleptávala by i skutečnost kolem sebe. A to všechno samozřejmě jen za předpokladu, že by se simulace odvinula podle našeho scénáře.

— Jak to myslíte? Co jiného by se mohlo stát?

— Kdybych simulaci zadával s předpokladem, že je vaše matka naživu, ale vaše mysl by moc dobře věděla, že šlo o lež, mohla byste matku spatřit zároveň tak i tak. Nebo ne úplně zároveň, ale oba stavy by se střídaly natolik rychle, že by to tak působilo.

— Vypadala by živá i mrtvá současně.

— Ano.

— Jak si to mám vůbec... Jako její mrtvolu?

— Záleželo by na tom, jak smrt chápete. Možná byste matku viděla v několika obdobích jejího života najednou. Mohla by mít podobu světelné koule, nebo vůbec žádnou.

— To snad nemusí být zas taková hrůza.

— Ale může.

— Zažil jste to? Tenhle konkrétní bug?

— Ano.

- Co ten zákazník viděl?
- Bylo to... brutální.
- Jak to?
- Někdo blízký mu umřel při nehodě a on byl u toho. Řídil. Seděl za volantem.
- A co teda viděl?
- Nebudeme odbíhat od vaší dnešní simulace. Můžu vám ještě nějak pomoci?
- Když já... jsem tady jenom kvůli mámě.
- Možná vás láká určité prostředí? Vesmír? Plavání s delfíny?
- Můžu do Indie?
- Rozhodně! Kam přesně?
- Nevím. Poradte mi.
- Chcete vidět nějaké konkrétní památky? Ochutnat nějaké jídlo?
- Hm... Nevím.
- Pokud jde o zážitky z cest, obvykle doporučuji něco si předem nastudovat.
- Musím ještě *studovat*?
- Všude to bude vypadat tak, jak čekáte. Jestliže máte o Indii jen omezené povědomí, taky si ji podle toho prožijete. Nikam vás doopravdy poslat nemůžu. Jenom dáváme konkrétní podobu vašim představám. Je nutné, aby na ně vaše obrazotvornost dostačovala.
- Tak co navrhuje dalšího?
- Vysokou míru spokojenosti vykazují sexuální fantazie. Taky létání, nestárnoucí klasika. Přetváření do nové role, ale na to bych doporučoval přinejmenším osmihodinový časový slot, pokud ne celý víkend...

— Moment. Říkal jste, že setkání s mrtvými, které člověk zná, je moc návykové.

— Ano. Máte to v pří...

— Sexuální fantazie nejsou návykové? Sex s kýmkoli, s čímkoli, jakkoli ho chcete? Létání není návykové? Co kdybych prostě řekla: „Chci pocit naprosté blaženosti a euforie.“ To by šlo?

— Ano.

— A to není návykové?

— Problémy se zesnulými blízkými jsou dobře popsány. U všeho ostatního se nám nejvíc osvědčilo řešit problémové klienty případ od případu. Operátoři mají právo jakýkoli požadavek odmítnout.

— Jiná pravidla nejsou?

— Jenom nepsaná. Určité věci vám žádný operátor nesplní.

— Jako třeba?

— Sex s dětmi nebo skutečnými zvířaty. Obecně řečeno.

— „Skutečnými“ zvířaty? *Obecně řečeno?*

— Těžko se to definuje...

— To můžu šukat draka, ale nesmím se vidět s vlastní mámou?

— Je mi líto.

— Za určitých okolností můžu šukat *dítě*, ale nesmím se vidět s vlastní mámou?

— Ne, ne! Ovšemže ne! Máte... Je tam prostor k posouzení ze... Žijeme ve společnosti, ve které se ke všemu intimnímu nebo nezvyklému přistupuje, jako by šlo o sexuální záležitost, a to někdy... Pokud klient požádá, aby ho vzal do dlaně obr, je to sexuální záležitost?

— Nevím, asi ano.

— Takže kdyby chtěl, ať ho do dlaně vezme obří dítě, tak byste to jako operátorka odmítla?

— Nejspíš ano.

— Neumíte si představit, že by to mohla být zábava? Výstřelek? Že když vás drží obří dítě, nic sexuálního v tom být nemusí?

— Asi by záleželo... nevím... na tom, kam by to ten klient chtěl směřovat? Jak by to řekl?

— No a to se vám právě...

— Můžu někoho zavraždit?

— No... podle toho.

— Děláte si srandu? Můžu někoho zabít, ale nemůžu...

— Když někdo přijde a chce si nacvičit, jak by stalkoval a uškrtl exmanželku nebo jak by vystřílel kancl, operátor ho odmítne. Ale když chce, nevím, být pistolníkem ve starém westernu...

— Aha, takže můžu být akční hrdina?

— Dá se to zařídit.

— Pokosím padouchy, zachráním dámu v nesnázích?

— Přála byste si to?

— Musím vám popsát, jak mají ti padouši vypadat?

— V ideálním případě ano. Přinejmenším v hrubých rysech.

— Co když chci, aby patřili k jedné konkrétní rase?

— To bych...

— Ano?

— To bych odmítl.

— A kdybych to neupřesnila? Kdybych řekla, že je mi jedno, jak vypadají? Co by se stalo?

- Něco bych nahrubo nahodil, ale simulace by byla ovlivněná tím, jak si „padoucha“ představujete.
- Takže když pro mě „padouch“ čirou náhodou má...
- Je mi jasné, kam míříte.
- A odmítl byste to. Ale kdybych měla jiného operátora, kdyby tady pracoval nějaký můj parták z Klanu...
- Nikdo z nás by...
- Stačil by prostě operátor, který by to celé viděl jinak. „Člověk někdy musí upustit páru. Je to legrace, nic víc. Není to doopravdy.“
- Simulace je jenom platforma. Stroj, prostor k vyplnění. Většinu obsahu vytváří váš mozek. Nemůžeme určovat každou...
- Ale přes jednu věc vlak nejede. Fantazie o rasistickém násilí, nahá party ve vířivce s Einsteinem a jednorožcem, to je v pohodě. Záleží na posouzení operátora. Ale nemůžu si s mámou prohlížet kytky. Nemůžu si s ní naposled promluvit.
- [ticho]
- Tak vám necháme vrátit peníze?
- Podle příručky se peníze za žádných okolností nevracejí.
- Takže jste ji četla.
- O vracení peněz se píše na obálce.
- Většina zákazníků si odnáší příjemný zážitek.
- Ze sexu s jednorožci.
- Vy se na těch jednorožcích pořád nějak točíte.
- Tak řekněte, co ještě lidi chtějí? S jakou nejlepší fantazií sem kdo přišel? Co komu udělalo největší radost?
- V příručce máte pasáž o tom, jak maximalizovat prožitek, který...

— S jakou nejlepší jste se setkal vy jako operátor.

— Já?

— Ano.

— Na to se mě ještě nikdo nezeptal. [ticho] Byl to muzikál.

— Muzikál?

— Klient byl v simulaci zároveň libretista, skladatel i režisér muzikálu na Broadwayi. Navrhl jsem, že vybereme konkrétní muzikál a v simulaci to zaonačíme, jako by ho napsal on. Trval na tom, že musí jít o nové představení. Vysvětlil jsem mu, že tím pádem bude po všech stránkách neurčitě. Jen pocitové náznaky hudby a tance, zastřené a nekonkrétní, poslepané z kousků toho, co někde viděl a slyšel — něco jako by pro vás byla Indie. Jenže se ukázalo, že jsem ho špatně pochopil. On v reálném světě opravdu napsal muzikál. Svým způsobem. Pracoval na něm většinu života. Měl hlavní melodie a texty. Živě před sebou viděl choreografii a kostýmy.

— Stálo to za něco?

— Ovšemže ne. Byla to hrůza. Ale show se nám povedla prvotřídní.

— Nechápu.

— V simulaci ten muzikál nebyl takový jako doopravdy, ale takový, jaký si vysnil, že by být mohl.

— Je vám něco?

— Byl to pěkný den. Den, díky kterému jsem měl z práce operátora dobrý pocit. [ticho] Je to kvůli žalobám.

— Cože?

— Proto se nesmíte setkat s matkou. Simulátor je návykový z podstaty. Návyk vzniká na všechno, co tady kdo dělá.

O většinu obratu se nám stará jen pár klientů. „Velikánů“, boháčů, co sem chodí tak často, jak si můžou dovolit, nebo spíš víc. Lidí, co sem chodí denně, dokud nezkrachují. Ale klienti závislí na superschopnostech, sexu nebo přímo na simulátoru před občanskoprávním soudem nezvítězí. Nikdo jich nelituje. Všichni řeknou: „Vždyť ta simulace je jenom platforma. Sami si zničili život tím, jak se ji rozhodli používat.“ Ale když... Když rozhlásíme, že je možné, aby se znovu shledali se svým mrtvým dítětem, viděli svoji vesnici před válkou, zažili život, ve kterém jejich rodina zůstala netknutá, vrátili se před její rozpad, prožili jediný obyčejný den beze smutku... A když se rozhodnou v téhle fantazii zabydlet, když se rozhodnou dát skutečnému světu a všem jeho smutkům vale — tak jsme za padouchy my. Rýžujeme na lidském žalu. Navíc se to... stávalo strašně často. Zvlášť kolem určitých katastrof. A nebylo to... Operátoři dávali výpověď.

[ticho]

— Ten s tím muzikálem se vrátil?

— Ne. Pokud vím. Chtěl ho vidět jen jednou.

— Co když slíbím, že už nikdy nepřijdu?

— Nejde to. Pardon. Dostanu padáka.

— Je to natvrdo dané? V pravidlech?

— Ne. Jen by se to nemělo.

— Ale říkal jste, že simulace se nezaznamenávají ani nikam nevysílají. Mají být absolutně tajné. To taky stojí na obálce. Jak by se to mohl někdo dozvědět?

— Tak, že se vrátíte. Že se budete vracet.

— Co když vám prostě popíšu, co bych chtěla? A pak se rozhodnete?

— Říkám vám, že nemůžu.

— Nic to není. Vážně nic. Je to nuda, je to hračka. Je to úplná drobnost, nic jiného nechci. [ticho] Dobře. Takže jsme s mámou v botanické, ve skleníku...

— Jak to tam vypadá?

— V tom skleníku?

— Ano, tam, kde jste. Musíte mi to popsat. Všechny podrobnosti, na kterých vám záleží.

— Má klenutou skleněnou střechu z trojúhelníkových dílů.

— Denní doba?

— Brzy odpoledne. Všední den. Vzala jsem si v práci volno. Modré nebe.

— Jak velká ta budova je? Přehlédnete ji ze svého stano-
viště celou?

— Ne.

— Jaké rostliny vás bezprostředně obklopují?

— Jsme v části s tropickým pralesem. Růžové bromélie, zakrslé palmy, banánovník. Motýli.

— Co je ještě podstatné?

— Společně zahrady procházíme. Je do mě zavěšená. Dává mi o rostlinách výklad, nudný, třeba mi říká: „Věděla jsi, že bambus může za hodinu vyrůst o dva a půl centimetru?“ A klevetí o příbuzných, na které si nevzpomínám, a o dětech, co jsem s nimi chodila na základku. „Z Edwardíka je moderátor! Teta Sandy je těhotná!“ V tomhle stylu. A já ji zkrátka vnímám. Říkám třeba: „Zajímavé.“ a „Edward se vždycky rád poslouchal.“ Neodsekávám, nejsem netrpělivá, nedívám se na telefon, nemyslím na práci a nenavážím se do ní.

— A pak?

— Nic. To je celé. Takhle pokračujeme, dokud mi nevyprší čas. [ticho] Jste překvapený, že to není nic dramatictějšího?

— Ne. Jak jsem říkal, často tu máme... něco obyčejného.

— Tak jak to vidíte?

— Ze simulací se záznam nepožizuje, ale z těchhle rozhovorů ano.

— Cože?

— Konzultace před simulací se zaznamenávají jako textový přepis.

— Myslela jsem, že je to všechno důvěrné.

— Přepisy se anonymizují a neprohází je člověk, jenom umělá inteligence. A ta obvykle... bere věci poněkud doslovně. Moc dobře nepozná lhaní ani sarkasmus a přepisy samozřejmě neobsahují naši mimiku ani gesta. Rozumíte?

— Jak...

— Takže ne, tohle vám dopřát nemůžu. Nemůžu vám nasimulovat procházku s matkou ve skleníku. Vysokou kupoli, trojúhelníky modré oblohy, listy palem skloněné nad cestičkou. Ani matčinu radost z toho, když jí na rameni přistane motýl. Ani vás, tak trpělivou, vlídnou a pozornou, jak byste si projednou přála být. Vyhodili by mě. Řekněte mi, co byste chtěla jiného.

— Jediné, co chci...

— Prostě řekněte něco jiného.

— Chci se... projet na jednorožci.

— Výborně. Spustím zaváděcí a mapovací proces. Pokračujte prosím do vedlejší místnosti, kde vám vezmou míru na čapku simulátoru. Pokud mám další otázky, obvykle využívám interkom mezi místnostmi, ale tentokrát očekávám, že... žádné nebudou.

- A... taky uvidíte to, co já?
- Ano.
- Narazím na vás ještě?
- Ne. Pokud dodržíte slib.
- V tom případě děkuju. Můkrát děkuju.
- Užijte si jednorožce.
- Bez obav.

LIDDY, TA, KTERÁ VZLÉTLA PRVNÍ

Liddy nám kotníky předvedla o první přestávce. Povytáhla si založené nohavice modrých manšestráků, nejdřív jednu a pak druhou. Bylo to u rozbitého piknikového stolu na malém trávníku mezi parkovištěm a hřištěm na basket. Chloe a Liddy seděly přímo na stole, nohy opřené o zbytky lavičky. Já s Mags jsme seděly na trávě, dřevu s trčícími třískami jsme se vyhýbaly. Liddy na vnějších stranách kotníků naskočily bílé boule, na každé noze jedna. Kůže se vydouvala pět deset centimetrů nad oblými vystupujícími kostmi, dokonale symetricky.

„Puchýře z kozaček?“ nadhodila jsem.

„Nemyslím si.“

Chloe něco vyťukala na telefonu. „Dermatofytóza,“ prohlásila a ukázala nám displej.

Mags se odtáhla. „Fuj. Humus.“

Liddy si přestala boule mačkat přesně na tak dlouho, aby se na nás letmo podívala. „To nebude ono.“

„Možná bys měla zajít k doktorovi,“ řekla jsem.

„Mně to připadá jako beďary,“ pokrčila rameny Mags. „Velký.“

„Kvůli beďarům na noze mě máma k doktorovi nevezme.“

„Tak nebuď nechutná a laskavě nám je nepředváděj,“ zasupěla Chloe a dál si při tom hrála s telefonem. „Zabily jsme tím skoro celou přestávku.“

Kolem se za zakutáleným basketbalovým míčem prohnal Simon L. „Tady chčijou psi!“ zakřičel na mě a na Mags. „Sedíte v psích chcankách!“

Druhý den nám Liddy kotníky ukázala znovu. Na stole seděla jenom Chloe, my tři ostatní jsme si všechny sedly na trávu. Liddy mi položila nohy do klína a já si zvedla její tenisku před oči. Boule povyroستly a napjatá kůže byla zjevně tenčí, průsvitnější. „Něco tam je,“ řekla Liddy.

Vážně to vypadalo, že se jí kůži něco tlačí ven. Velikostí a tvarem to připomínalo špičku propisky, ale bílou. „Možná Chloe měla pravdu a máš tu deratofykózu,“ usoudila jsem.

„Dermatofytózu. Je to druh plísně,“ opravila mě Chloe.

Neodolala jsem a do boule šťouchla. „Ale je to tvrdý. Byla by plíseň tvrdá?“

Mags se mi fascinovaně dívala přes rameno. „Fuj. Fuj, fuj, fuj.“

„Bolí to?“ zeptala jsem se.

„Spíš je to... nepříjemný. Cítím tu napnutou kůži. Jako když ti je malý oblečení.“

„Vypadá to jako kost,“ ozvala se Chloe shora.

„Je divný, že jsou přesně naproti sobě,“ řekla jsem. „Sko-ro jako by ti ty kotníky někdo něčím probodnul. Třeba těma šroubama, jak má v krku ta příšera z *Frankensteina*. Nebo jako Magsin pes, když si zlomil nohu a dali mu na ni tu destičku.“

„Že by sis zlomila kotníky a zapomněla na to?“ zeptala se Mags.

Celá ona. Přešly jsme její poznámku mlčením. „Prostě bys měla zajít k doktorovi,“ uzavřela jsem.

„Nechci s tím mámu otravovat.“ Liddy si zase stáhla nohavice. „Je toho teď na ni hodně.“

Mags zděšeně vypískla.

„Ty vado,“ řekla jsem.

„A do prdele,“ řekla Chloe.

Liddy před námi stála s vytaženými nohavicemi džínů. Z boulí se od včerejška staly bubliny naplněné čirou tekutinou. Po obvodu měřily asi tolik jako čtvrták a kůže skoro úplně zprůhledněla. V obou se nacházelo něco svinutého, tmavého a nerozeznatelného, co vyvolávalo představu slepených vlasů, chuchvalce vytaženého z odtoku.

„Měla bys jít do nemocnice,“ usoudila jsem. Mags přikývla.

Chloe rychle něco napsala do telefonu. „Možná měla Mags pravdu a jsou to jenom ucpaný póry. Můžou se nadučet tak, že to vypadá trochu podobně. Vidíte?“

Liddy se na telefon podívala. „Tak je mám vymáčknout?“

„Je divný, že bych byla ráda?“ zeptala se Mags. „Fakt, ale jako fakt chci, abys to udělala.“

„Já taky,“ uznala jsem. Ten pohled skoro bolel, jako když sledujete podlouhlý, přeplněný balonek s vodou, poskakující po drsném betonu u bazénu.

„Tady na webu píšou, že to máš dělat sterilizovanou jehlou, abys předešla infekci.“

„Smíme se dívat?“ zeptala se Mags.

Chloe se znechuceným výrazem vzhledla od telefonu. „Mags!“

„Jasně,“ svolila Liddy. „Stav se s Grace po škole. Máma přijde pozdě. Má rande.“

„Já jdu taky!“ nenechala se odbýt Chloe.

Liddy si sprchovala nohy v koupelně a Chloe zatím u ní v pokoji zapálila svíčku — ovoněný pozůstatek z Vánoc, který místnost zaplnil voskovým, cukrkandlovým oděrem umělého jehličí. Protáhla plamenem jehlu na šití. Vychladlou ji pak ponořila do lihu a nechala ji uschnout na papírové utěrce. Liddy si sedla na postel a nohy si na ní podložila čistým bílým ručníkem ze skříně v předsíni. Chtěly jsme vzbudit atmosféru jako na operačním sále nebo při nějakém obřadu — při vyndávání slepáku, při křtu —, ale nakonec to spíš dopadlo jako dětská hra na to či ono, z jakých jsme teprve nedávno vyrostly.

Já s Chloe jsme seděly na posteli s Liddy. Mags seděla na podlaze, lokty spočívala na matraci a bradu si podpírala rukama, obličej měla v úrovni těch vypoulených obludností.

Liddy si přitiskla jehlu naplocho ke kůži, podélně s nohou, a sjížděla jí dolů, k první ze dvou bublin. Všechny jsme se instinktivně odtáhly, jako by bublina měla vybuchnout, Liddy ale musela jehlu přizvednout, aby vůbec propíchl vrchní vrstvu kůže. Po noze se jí spustila čirá tekutina. Osušila ji malým ručníkem.

Když ho zvedla, uviděly jsme slepenec pod ním. Podobal se opřenému, slizkému, čerstvě narozenému zvířátku, které

právě vyklouzlo z matky. Liddy vstala a šla zas do koupelny, my za ní. Stoupla si do vany a s roztaženým závěsem si vystouplinu opláchla.

Schoulený výrůstek se rozvinul. Vypnula vodu a načechrala ho dalším ručníkem, aby průběh uspíšila. „Je to... peří,“ řekla jsem.

Liddy z nohy kolmo trčelo černě opeřené ptačí křídlo, dlouhé přibližně jako její ruka od zápěstí ke špičkám prstů. Rozepjalo se od ní do prostoru, natáhlo se do plné délky, roztřásl se a znovu se složilo, takže špička opět mířila dolů.

Jedna po druhé jsme zavolaly mámám a zeptaly se, jestli u Liddy můžeme přespat. Mámy jedna po druhé řekly ne, ale na večeri nám zůstat dovolily. Ta moje chtěla mluvit s Liddyinou a já zalhala, že je na záchodě, takže k telefonu přijít nemůže. Večere neznamena nic konkrétního, mohly jsme se v klidu zdržet, dokud nás rodiče nezačnou nahánět domů do postele — Chloe mobilem a nás ostatní pevnou linkou u Liddy doma.

Liddy probodla zbývající bublinu a osvobodila druhé křídlo. Když jí očištěné a suché perutě uvolněně přiléhaly po straně k nohám, byly krásné. Opalizovaly mastně modrým leskem, jaký v určitém světle má i vraní krk. Působily jako ornament záměrně kontrastující s její mléčně bílou kůží a blondatým chmýřím na nohou, jako kostým nějaké artistky.

Nejdřív jsme jenom opakovaly očividné: Vážně ti rostou z nohy, jsou to vážně křídla? Pak jsme šly do podrobností: Bolí to? (Ani ne.) Můžeš jimi pohnout? (Liddy k tomu zkusmo

napnula myšlenky a špičky křídel se o zlomek centimetru zachvěly. Úplně je znovu roztáhnout nedokázala a neuměla je ovládat jednotlivě: „Nosní díрку taky nemůžeš roztáhnout jenom jednu,“ vysvětlila.)

„Jak to, že ti nerostou na zádech?“ zajímala se Chloe. „Jako andělům? Kdyby ti rostly na zádech, bylo by to víc sexy.“ Chloe takovéhle zvláštní zasněžené poznámky trousila každou chvíli.

„Myslíš, že můžeš létat?“ zeptala se Mags.

„Jsou tak nějak... zablokovaný,“ odpověděla Liddy a znovu křídly lehce zatřepetala. „Jako by se zas chtěly roztáhnout a zvednout, ale něco jim bránilo.“

„Asi bys to už měla říct mámě,“ usoudila jsem.

„Jo, měla,“ přisvědčila Liddy a dívala se při tom na pocukávající křídla s nepřítomným výrazem, který znamenal, že neřekne.

V určitém smyslu nám Liddyina křídla zvláštní nepřišla. Království her nám brány zavřelo teprve nedávno a mezera-
mi při jejich okrajích dál pronikalo světlo. Všechno bylo matoucí a plné tajemství, zvláště naše vlastní těla obrážející
nejrůznějšími novotami, které bylo namíste skrývat, zou-
fale ignorovat a s nikým nerozebírat, chlupy a hrbolky, které
bylo možné využít proti nám. Svým způsobem se zdálo, že
u Liddy jde taky jenom o součást nadcházející dospělosti,
že křídla vždycky zastrká pod usedlé kalhoty a hurá do kan-
celáře, zrovna tak jako naše matky nedbají na bolest, když
jde o to se řádně vyštourat, zarovnat, oškubat.

A přestože bychom to nikdy nepřiznaly, začínaly jsme jedna druhou nudit. Vlastně jsme si nevzpomínaly, jak ani proč jsme se skamarádily. Stala se z toho historka, kterou dávaly k lepšímu naše mámy: co jsme povídaly, když jsme první den školky přišly domů, nevysvětlitelně navzájem uhranuté. Historka, ze které nám dnes bylo trapně.

Chodila jsem teď do jiné třídy než ostatní z naší čtveřice a našla si tam kámošku. Bavily jsme se jenom při vyučování, zato přes oběd nebo o přestávkách jsme si šly každá po svém. A někdy — často — jsem se přistihla, že bych s ní nejradši mluvila o kanonu střilejícím vajíčka, který spolu děláme na fyziku, nebo o knížkách, co čteme, a že k Chloe, Mags a Liddy cítím jen loajalitu, závazek. Mags začala chodit do kostelního dětského sboru, Liddy občas dostávala od mámy peníze, aby si zašla na vybiku do kulturně-sportovního střediska, a Chloe měla půvabem hýřící sestřenku, se kterou trávila tolik času, kolik jí sestřenka dovolila. Z toho, jak mluvily o ostatních kamarádkách, mi bylo jasné, že se navzájem vzdalujeme.

Teď jsme zas měly něco, co nás spojovalo, nový skrytý svět.

Liddy tři dny nepřišla do školy. Předpokládaly jsme, že jsem si její výraz vyložila špatně, že Liddy všechno ukázala mámě a že pak nastoupila dospělácká, byrokratická mašinerie. Že teď Liddy uvidíme na obálce časopisu *Scientific American* nebo *Weekly World News*, případně že šla na amputaci křídel do nemocnice. Představovaly jsme si, jak jí zabírá narkóza a vysoký,

hrozivě působící doktor se nad ní sklání se slovy: „Bez obav, brzy zase budeš normální děvče,“ načež jí zpod kůže vyrýpe skelet křídel a vytrhne ta krásná lesklá pera i s krvavým chuchvalcem vnitřností. (Hlavní tvůrčí silou těchtole nočních můr byla Chloe.)

Čtvrtý den ráno jsem po snídani zatelefonovala k Liddy domů. Zvedla to její máma — zeptala jsem se, jak se Liddy daří, a dodala, že se nám po ní ve škole stýská. „To jsi moc hodná, že se tak staráš, Grace,“ odpověděla mi. „Liddy je v pohodě. Vlastně zrovna odešla do školy. Přišla na ni taková ta, růstová horečka, jak říkala moje máma. Míváš to taky?“

„Asi ne? Neřekla bych. Nevím, co to má být.“

„Já na to v tvém věku trpěla. Několik dní máš teplotu, celé to prospíš a probudíš se o chlup vyšší. Patří to k těm růstovým spurtům, co jimi všechny procházíte.“

„Aha. Hm, to jsem ráda, že je Liddy líp.“ Zaváhala jsem. „A nic dalšího jí nebylo?“

„To je na růstových horečkách právě zvláštní! Prostě víš, že to není chřipka ani nic jiného. Nemáš žádné další příznaky. Zkrátka se z toho vyspíš.“

Liddyina máma se vždycky zdála přehnaně rozjařená — měla jsem z toho divný pocit, jako by nonstop lhala. Chtěla jsem se jí zeptat, jestli jí v našem věku taky narostla křídla. Zkoušela jsem si vzpomenout, jestli jsem ji někdy viděla s holýma nohama, jestli s námi někdy byla v létě na koupališti. Co Liddy, jestlipak se na koupaliště vůbec ještě podívá? „Už musím do školy,“ řekla jsem nakonec.

Když jsem dorazila, letmo jsem Liddy zahlédla na druhé straně školního dvora. Pak zazvonilo na první hodinu a všichni zmizeli vevnitř. Nedoběhla bych k ní dost rychle,

abychom si mohly něco říct, ale takhle zdálky se vážně zdála tak nějak vyšší, její tváře o něco ušlechtilější a její blond vlasy o něco tmavší.

O první přestávce nešla Liddy ven. Mags, která s ní chodila do třídy, nás informovala, že se Liddy zdržela s učitelkou a probírá s ní zameškanou látku. O přestávce na oběd jsme se shlukly za osamělou hruškou poblíž piknikového stolu. Bylo na nás vidět z parkoviště, ale ne z hřiště na basket. Liddy na sobě měla námořnický modré tepláky s volnými nohavicemi a pružnými dolními lemy. Když si kalhoty vyhrnula, držely jí těsně pod koleny.

Křídla ohromně vyrostla. Dřív byla s nohou spojená v jednom bodě, tyhle body se ale roztáhly nahoru a dolů a byly z nich teď úsečky, plnohodnotné klouby začínající hned nad kotníkem a táhnoucí se těsně ke koleni. Když měla křídla složená u nohy, jedno i druhé sledovalo křivku lýtkového svalu — nahoře bylo oblé, dole se zužovalo.

„Trénovala jsem,“ oznámila Liddy. Rozhlédla se, jestli nás opravdu nikdo nevidí, a rozkročila se, takže její nohy tvořily obrácené V. Perutě se roztáhly do majestátní šířky, a když jimi Liddy pomalu zamávala dopředu dozadu, viděly jsme, jak se střídavě prohýbají na jednu a na druhou stranu. Vybíhaly mírně dozadu a dolů a jejich zakřivení znamenalo, že nejnižší, krajní částí drhly v suché hlíně a vířily drobné, jakoby kouřové obláčky prachu. Když Liddy pohyb křídel přerušila a znovu je složila, bylo vidět, že jsou od světlejší hlíny ušpiněná.